

The background of the cover is a lush, green jungle scene. In the foreground, there are black silhouettes of various animals: a large snake on the left, a monkey on the right, a bear-like animal at the bottom left, and a tiger at the bottom right. In the center, a small, dark silhouette of a person is walking. The background is filled with various green leaves, ferns, and branches, creating a dense and vibrant jungle atmosphere.

EL MICALET GALÀCTIC

El llibre de la selva

Rudyard Kipling

Adaptació de Vicent Sanhermelando

Il·lustracions de Zuzanna Celej

1

Mowgli és presentat al Consell

La lluna il·luminava els tossals de la selva de Seeonee quan Pare Llop, que s'havia passat el dia dormint, es va despertar. Calia eixir a caçar, com totes les nits. Va aguitar des de la boca de la cova i va veure una ombra que s'acostava. Era Tabaqui, el xacal, un animal xafarder que els llops menyspreaven perquè a penes caçava i es conformava amb les restes del menjar dels altres.

–Bona caça, Pare Llop! Que la sort t'acompanye i també als teus fills, i quan cresquen tinguen dents fortes i bona gana –va dir, mirant cap a dins del cau.

–Passa, si vols, però no hi ha menjar.

–Potser no n'hi haja per a un llop, però per a mi...

El xacal va entrar a la cova i va anar directe a buscar un os de daina pelat que hi havia en un racó, però abans de prendre'l va saludar Mare Lloba, que cuidava els seus llobatons.

–Oh! Quins fills més bonics que tens, Raksha, quins ulls tan grans i quina noblesa se'ls veu, tan joves com són.

Els afalacs de Tabaqui davant dels cadells no van agradar a Mare Lloba, així que el xacal va callar uns moments, però, com que no podia deixar de romançar, el silenci va durar molt poc.

–Per cert, Shere Khan ha tornat –anuncià el xacal–. Ara caçarà per aquesta vora del riu Wain-ganga.

Es referia a un vell conegut, un tigre que estava coix i només podia matar animals domèstics i, com que els camperols el perseguïen, havia decidit canviar el territori de caça. Tanmateix, estava famolenc de carn humana i això era indigne d'un bon caçador, ja que els homes són els éssers més indefensos. A més, la Llei de la Selva prohibeix matar-los perquè, tard o d'hora, els humans acaben endinsant-se en la jungla armats amb fusells i maten els animals. I els que queden vius fugen espantats, cosa que provoca que la manada es quede sense menjar i haja de fugir també per a poder sobreviure.

Només va anar-se'n Tabaqui, la parella de llops va percebre com cruïxen unes branques. Algú pujava

pel tossal. Pare Llop es posà en alerta i, quan estava a punt d'atacar, va frenar-se.

—Un cadell humà! —va exclamar totalment sorprés.

Davant dels seus ulls hi havia un xiquet bru i menut que a penes caminava. Estava nuet, però se'l veia sa i ben alimentat. I somreia sense por. Pare Llop el subjectà amb les dents pel coll i, amb delicadesa, el va dur dins de la cova, junt amb els llobatons. El nouvingut s'arraulí entre ells, buscant la calor de Mare Lloba. De sobte, per la boca de la cova va aparéixer el cap d'un enorme tigre de Bengala.

—Ens honra la teua visita, Shere Khan. Vols cap cosa? —preguntà Pare Llop.

—Sí, el cadell humà. L'han abandonat els pares quan els perseguia. És la meua presa i exigisc que me l'entregues.

El llop li va recordar que ells eren del Poble Lliure i només obeïen al cap de la manada, no a un pallasso pintat a ratlles com ell.

—El cadell d'home és nostre, caçador d'animals mansos —va cridar Raksha—, i no el mataràs. Al contrari, el veuràs córrer i créixer com un més dels meus fills i, algun dia, potser ell et matarà a tu. I ara ves-te'n d'ací si no vols que et deixe més coix del que ja estàs.

Shere Khan va decidir retirar-se. Sabia bé com és de perillosa una mare quan està criant els seus fills. Tanmateix, abans d'anar-se'n, va amollar la seua.

–Tinc curiositat per saber què opinarà la manada sobre el fet que voleu quedar-vos el xiquet. Però al remat, el cadell serà meu, lladres! –va sentenciar el tigre.

Van quedar-se cavil·lant sobre el que havia dit Shere Khan. Era cert que necessitaven la conformitat de la manada, però l'instint maternal de Raksha no li permetia abandonar un cadell tan indefens i sense pèl. Semblava una granoteta, per això li posà de nom de Mowgli.

Tal com deia la Llei de la Selva, quan els llobatons ja pogueren desplaçar-se sense dificultat pels voltants de la cova, els van dur a la Roca del Consell. I a Mowgli amb ells. Era un espai ampli al cim d'un tossal rocós on es reunia la manada, voltant la pedra que estava reservada a Akela, el llop gris que els liderava. Les famílies presentaven cada cadell, un a un, per tal que els llops el conegueren i l'identificaren com a membre del grup, mentre Akela cridava «mireu-lo bé, llops, mireu-lo bé». Ja al final de la cerimònia, Pare Llop va espentar Mowgli cap al centre del rogle. I, de sobte, es va sentir l'imponent rugit de Shere Khan.

–El cadell humà és meu! Torneu-me'l, no pertany al Poble Lliure dels llops –cridà.

Les paraules del tigre van provocar un cor de grunyits, però un dels llops joves va preguntar què tenia a veure una criatura humana amb el Poble Lliure. Aleshores, Akela va explicar que si hi havia dubtes

per a admetre un nou membre, la Llei de la Selva deia que calia que dos integrants de la manada defengueren els drets del cadell.

—Jo estic a favor —va dir Baloo, l'únic animal del Consell que no era un llop, sinó un os—. Quin mal pot fer un cadell indefens? Jo li ensenyaré la Llei com als altres llobatons.

Mentre Akela advertia que calia que algú més parlara en favor de Mowgli, una ombra va eixir entre els arbres. Era Bagheera, la pantera negra, forta, intel·ligent i de moviments elegants, que es va dirigir al cap de la manada.

—No tinc veu ni vot en aquesta assemblea, però vull recordar-vos que la Llei arreplega la possibilitat de comprar un cadell per un preu just.

—Que parle Bagheera —cridaren alguns llops.

—És vergonyós que mateu aquesta criatura indefensa i, a més, pense que en un futur vos pot ser útil per a caçar. Per això, oferisc un bou enorme que acabe de matar com a preu per tal que el cadell humà es quede en la manada.

Els llops, sempre famolencs, van acceptar l'oferta de Bagheera, i Akela va cridar «mireu-lo bé, llops, mireu-lo bé» per tal que s'acostaren un a un a reconèixer el nou membre de la manada. Fet això, tots mogueren a buscar el bou mort i sols es van sentir els rugits de Shere Khan, que estava rabiós perquè no havia pogut recuperar la presa.

–Renega tot el que vulgues –li va contestar Bagheera–, però no oblidés que arribarà el dia en què aquesta cosa nueta i desvalguda et farà rugir d’una manera molt distinta.

A més de la pantera s’havien quedat en la Roca del Consell Akela, Baloo i la nova família de Mowgli. Tots estaven d’acord que havia sigut una bona decisió acceptar el cadell. Amb el temps, creixeria, es faria més llest i prudent, i això seria bo per a la manada.

–Ara endueu-vos-el –digué Akela–, i ensenyeu-li tot el que saben els de la nostra raça.

Després d’aquest primer capítol, potser pensaràs que els animals de la selva de l’Índia tenen poc a veure amb tu, que lliges el llibre al segle XXI. Tanmateix, jo crec que hi ha coses interessants. Per exemple, quan em trobaren Raksha i Pare Llop, no els va importar que fora d’una altra espècie. Es van posar en el meu lloc i em veieren tan indefens que em volgueren protegir. Això es diu empatia. Si aculls un company o companya nova, el nou de la colla o un nouvingut al teu país, i l’ajudes a integrar-se, com va fer la manada amb mi, de segur que li anirà millor. Això sí, no busques la col·laboració de cap pantera negra, perquè en pots eixir perjudicat.

LA CAÇA DE KAA

2

Els Bandar-log

La nova vida de Mowgli a la selva era molt feliç. Com a un fill més, Pare Llop li va ensenyar a distingir els significats dels crits dels animals, dels sorolls de l'aire i de l'aigua, dels senyals de perill... Creixia més a espai que els llobatons, i en poc de temps els seus germans ja eren adults mentre que ell encara era un xiquet, però Bagheera li ensenyava a enfilarse pels arbres i Baloo li mostrava com aconseguir mel. Assitia a les assemblees de la Roca del Consell, i allí va descobrir un estrany poder que tenia sobre els llops: quan els mirava fixament als ulls, no podien aguantar-li la mirada i abaixaven el cap.

Moltes nits s'internava en la selva amb Bagheera. Li agradava veure-la caçar. També s'acostaven als

camp de cultiu dels homes i la pantera li ensenyava a descobrir els paranys i a no caure-hi, però constantment li recordava que no podia caçar els animals mansos que tenien els humans. Ho prohibia la Llei de la Selva.

Precisament, d'ensenyar-li la Llei s'encarregava Baloo, un mestre molt exigent. Hi hagué un dia en què Mowgli no repetia bé la lliçó perquè estava molt cansat, i l'os va perdre la paciència i li amollà una arpada que li va deixar la cara marcada. El cadell humà es va enfadar i se'n va anar dolgut.

—Baloo, encara és xicotet! —el renyia Bagheera—. Qualsevol dia el mataràs si no el tractes amb més cura.

—Preferisc fer-li jo una blaüra abans que el malferisca qualsevol enemic. En la selva hi ha molt de perill i cal que ho aprenga tot molt bé, sobretot les Paraules Màgiques que li ensenyava —va dir l'os, referint-se a les distintes formes de parlar per a entendre's amb cada espècie.

La pantera va decidir anar a buscar Mowgli. Calia convèncer-lo perquè tornara a fer les paus amb Baloo. Va tardar a trobar-lo, però quan ho feu, el va dur davant de l'os.

—Vinc perquè m'ho demanes tu —digué el xiquet a Bagheera—, i no aquest sac de greix!

—No m'afecta el que dius —contestà l'os, encara que no era de veres—. Explica-li a Bagheera el que has après darrerament.

—Hem seguit amb les Paraules Màgiques. Ja sé tots els llenguatges dels diferents pobles de la selva. En quina llengua vols que et parle?

—No saps tant com penses! No hi ha ningú que agraisca els meus ensenyaments —es va queixar Baloo—. Va, parla amb les paraules d'un bon caçador.

Mowgli va cridar imitant l'accent d'un os. Després, el mestre li va demanar que parlara la llengua dels ocells, i el cadell humà va xiular com un milà. A petició de Bagheera, va usar les paraules de la serp. Baloo era incapaç de parlar aquella llengua, però li havia demanat a Hathi, el més savi dels elefants, que duguera el xiquet a un estany on una serp d'aigua li havia ensenyat el seu llenguatge.

—Si no oblides les Paraules Màgiques, ningú et farà mal a la selva —va dir l'os.

El cadell humà va botar al llom de Bagheera i es posà a ballar mentre feia carasses a Baloo.

—Vols trencar-me les costelles o què? —es va queixar la pantera.

—No, és que estic content. Fa una estona m'han promès que em faran cap d'una tribu i la dirigiré per les copes dels arbres. Podré llançar branques i fruits al cap de Baloo —digué rient.

—Has parlat amb els Bandar-log, el Poble dels Simis? —cridà l'os.

—Mowgli, els simis són menyspreables —va intervirndre Bagheera—, no segueixen cap llei, mengen

porqueries. És vergonyós que hages estat amb ells!
Per què ho has fet?

—Quan Baloo m’ha pegat al cap i me n’he anat enfadat, els simis m’han consolat —explicava dolgut—. M’han donat anous i m’han pujat als cims dels arbres. Són molt divertits i poden caminar sobre dues potes com jo. M’han dit que som germans i que algun dia jo seré el seu cap. Vull tornar a jugar amb ells!

Bagheera i Baloo van explicar al cadell humà que els Bandar-log eren molt falsos i mentiders. No havien tingut mai una llei ni un cap que els dirigira. No tenien memòria ni llengua pròpia i tot s’ho preniën de broma. Sempre estaven rient o renyint i ningú tenia tractes amb ells. Mentre li explicaven tot això, els va caure una pluja de fruits i branques des dels cims dels arbres. Eren els simis qui ho tiraven, cridant i saltant. Els tres hagueren d’anar-se’n d’allà. Van tornar-se en un lloc més tranquil a continuar la reflexió. Mowgli no havia de tornar a parlar amb aquells bojos sense llei. Els hauria semblat divertit que el cadell humà els fera cas. Haurien pensat que era molt útil tindre’l amb ells, ja que tenia habilitats que els simis no havien desenvolupat mai. Després d’haver jurat que mai més parlaria amb els Bandar-log, el xiquet es va adormir entre els seus amics protectors.

Duien una bona estona descansant quan Mowgli, de sobte, va notar com l’agarraven de peus i mans i l’enlairaven cap a dalt. En adonar-se’n, Baloo es posà

a grunyir furiós mentre que Bagheera començà a botar d'arbre a arbre perseguint els segrestadors que s'enduien el xiquet. Tanmateix, els simis es desplaçaven més de pressa per les branques més altes, on sabien que la pantera no hi podia arribar. Duien el cadell humà de les aixelles, i amb tant de moviment, estava molt marejat. Hi hagué un moment en què va mirar al cel i va veure que Rann, el voltor, els vigilava. El va cridar utilitzant les seues paraules i l'ocell s'hi va acostar.

—Soc Mowgli, la granota. Segueix la meua pista i després ves a avisar Baloo, de la manada de Seeonee i Bagheera!

El voltor s'enlairà ben alt i va seguir els moviments dels simis. Mentrestant, l'os i la pantera continuaven la persecució, però no paraven de discutir.

—Per què no li vas parlar dels Bandar-log a Mowgli, galtejador de cadells? —el recriminava Bagheera.

—Com podia imaginar que es trobarien? Els simis sempre van per l'aire! I no em faces parlar, que he de córrer.

—Sí, perquè al pas que anem ens podria acompanyar fins i tot una vaca sense quedar-se arrere, i tu ja vas amb la llengua fora. Serà millor que descanses i penses un pla, Gran Mestre de la Llei. I no tardes, no siga cosa que, als simis, els caiga el cadell d'home i es faça mal.

–Ai, quina desgràcia! Soc l'os més desafortunat que hi ha a la selva. Posam una corona de rates penades, alimenta'm amb menjar passat, clava'm el cap en un buc d'abelles furioses que em piquen fins a matar-me i soterra'm en el cau d'una hiena... Soc un neci! Espere que Mowgli no haja oblidat les Paraules Màgiques per culpa dels meus colps –es lamentava Baloo, ploriquejant amb el cap entre les potes davanteres.

–Vols deixar de lamentar-te? –el va renyir Baghera–. Què guanyes fent-te una bola com si fores Sahi, el porc espí? Tingues trellat i respecta't un poc més a tu mateix. Què pensarà la selva de tu?

–Em té igual el que pensen. A hores d'ara, és possible que el cadell d'home estiga mort.

–No digues això. És llest i fort, i ningú pot aguantar-li la mirada. Ara bé, la situació és greu. Aquelles estúpides mones grises puguen als cims dels arbres i allí no tenen por a res.

–Però que fava que soc! –va botar Baloo–. Diu Hathi, l'elefant savi, que cada espècie té la seua por. Els simis, a qui verdaderament temen és a Kaa, la poderosa serp que puja als arbres tan bé com ells, i els roba els cadells. Anem a parlar amb ella!